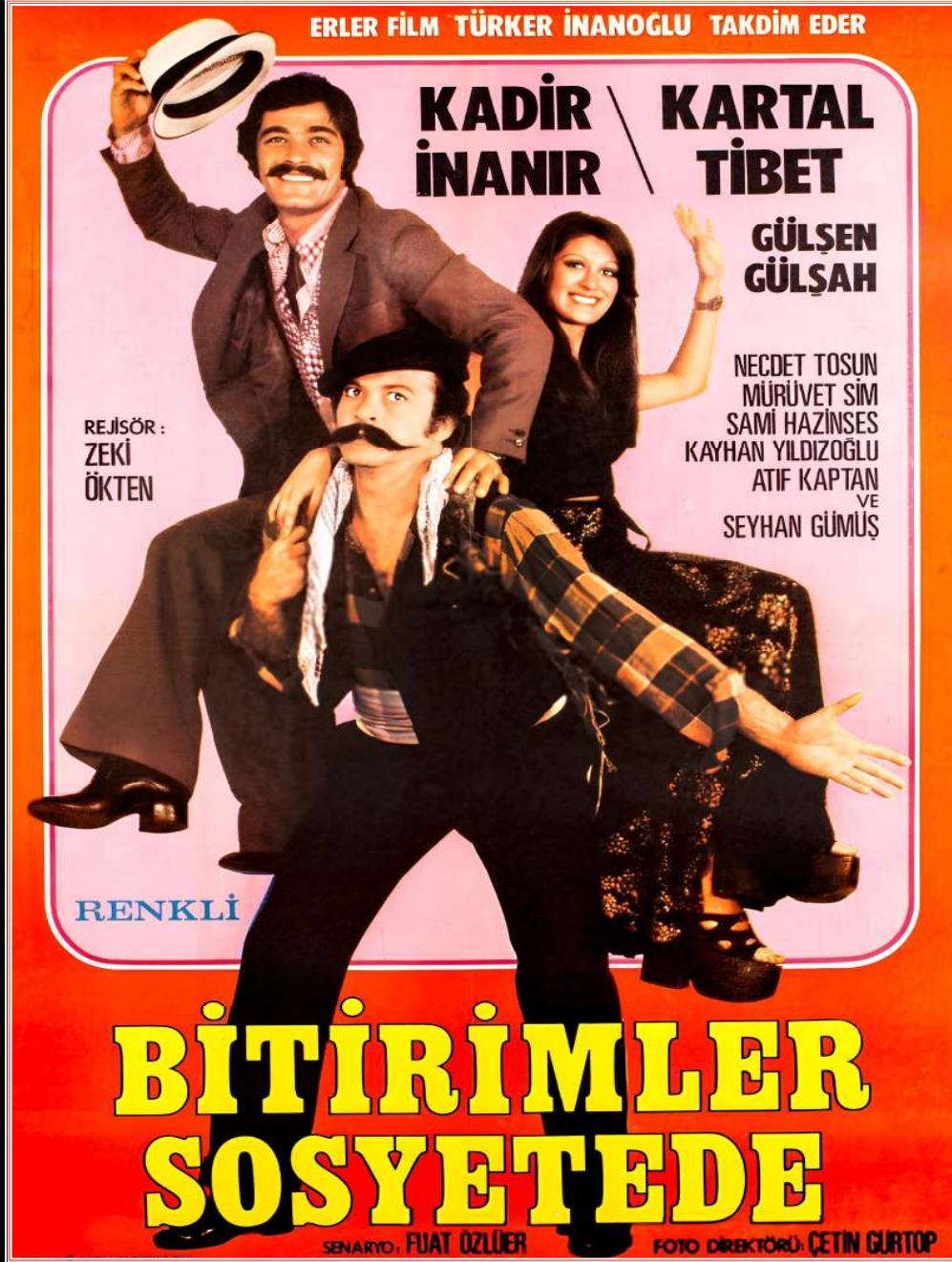

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Kâtibî ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tacettin Şimşek ◆ Ali Parlak
◆ Nurgöl Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Halil Manuş ◆ Mehmet Pektaş
◆ Kadir Köse ◆ Cihat Barış ◆ Bilal Saygılı ◆ Yemliha Gürlek ◆ Fatma Uçarlar
◆ Memik Kömekçi ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Salman Kapanoğlu
◆ Mehmet Mazlumî ◆ Aslan Avşarbey ◆ Durdu Güneş

89 Sayı 21 Temmuz 2025

Beğenmez

◆ Kâtibi

Teklif ister bülbül güle konmağa
Pervâneler düşüp şem'a yakmağa
Oğlancıklar iştahından bilmeğe
Doru ister, atın kırın beğenmez

Babası anası koyun güttüren
Dağ başında kavalını öttüren
Kazma ile başın tıraş ettiren
Âhır kâr ayak berberin beğenmez

Ot kökü balta sapının eğrisi
Yine gitmez yüreğinin ağrısı
Sofluk satar bazı eşek oğrusu
Âşıkların aşk eserin beğenmez

Mârifette kâmil olan yiğitler
Mağrur olmaz kendi nefsin öğütler
İl içinde bilip gören şâkirtler
Üstâdını dahi pirin beğenmez

Er olmaz kalbinden tutan gümanı
İsterse dolaşsın Hint'i, Yemen'i
Der *Kâtibi* bizi beğenmeyeni
Deli gönül, beğen derin, beğenmez.

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

89. Sayı Temmuz 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Soyun Kurusun İsrail

◆ **M. Nihat Malkoç**

Yıllardır beslendin kandan
Soyun kurusun İsrail!
Nice mazlum geçti candan
Soyun kurusun İsrail!

Kana buladın dünyayı
Terk ettin edep, hâyâyı
Kâbus eyledin rüyayı
Soyun kurusun İsrail!

Kuruldu çürük zemine
Şirin gördün kimine
Rahat koymadın mümine
Soyun kurusun İsrail!

Bitmez sende hiç melânet!
Şeytanlığını ilân et!
Üzerine olsun lânet!
Soyun kurusun İsrail!

Önüne geleni soktun
Kandan ırmak olup aktın
Nice masum canlar yaktın
Soyun kurusun İsrail!

Şaron, Olmert, Netanyahu!
İçten iblis, dıştan ahu
Bir kere de utan yahu!
Soyun kurusun İsrail!

Bebeklere kıyarsınız
Fitne fesat yayarsınız
Kör şeytana uyarsınız
Soyun kurusun İsrail!

Kalpde dinmeyen sancısın
Hem düzenbaz hem yancısın
İnsanlığın utancısın
Soyun kurusun İsrail!

Hayvandan daha aşağı
İçi boş buğday başağı
Ey Amerika'nın uşağı!
Soyun kurusun İsrail!

Siz ki vahşet çağsınız
Meyve vermez bağsınız
Çukurdan aşağısınız
Soyun kurusun İsrail!

Taş üstünde taş koymadın
Omuzlarda baş koymadın
Görülecek düş koymadın
Soyun kurusun İsrail!

Nice yürekler yaktınız
Kan olup gözden aktınız
İnsanlığı bıraktınız
Soyun kurusun İsrail!

Gül dalında dikensiniz
Mazlum kanı dökensiniz
Filistin'e çökensiniz
Soyun kurusun İsrail!

Özün başka, sözün başka
Yazın başka, güzün başka
Yanardöner yüzün başka
Soyun kurusun İsrail!

Şarapnelleri saçtınız
Nice yaralar açtınız
Vampir gibi kan içtiniz
Soyun kurusun İsrail!

İnsanlığın yüz karası
Kanar mazlumun yarası
Kana bulanmış parası
Soyun kurusun İsrail!

İnsan değil, bir leşsiniz
Hem budala hem keşsiniz!
Siz çukurlara eşsiniz
Soyun kurusun İsrail!

Devriliversin boyunuz
Ne alçakçadır huyunuz
Pis kalbinizi yuyunuz
Soyun kurusun İsrail!

Birbirini tutmaz sözü
Hakikati görmez gözü
Rabb'im yok eylesin sizi
Soyun kurusun İsrail!

Nigâr Hanım Vay/Yirmi-Şairlere Bayilik

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım'ın moda sevdası gitgide alevlendi. İstanbul dururken ne diye Paris modanın başkenti olmuştu? İmparator Napolyon bile "Dünya bir ülke olsaydı, başkenti İstanbul olurdu." dememiş miydi? Öyleyse İstanbul'u modanın başkenti yapmak için ne duruyorduk?

Aynı ay içinde *Moda Dünyası*, *Hanımlar Âlemi*, *Mehasin*, *Demet* ve *Kadın* mecmualarında açık mektup yayımladı Nigâr Hanım. Mektup şöyleydi:

"Muhterem Kaariler,

Şiirde tarih boyu hep 1 numara olduk. Şimdi sıra modada. Var mısınız, İstanbul'u modanın merkezi yapalım? Kumaşımız var, derimiz, güderimiz, terzi-miz, stilistimiz var. Ve artık NGR diye bir markamız var. Peki, neyimiz eksik? Cesaretimiz. O mangal yürek de Nigâr ablanızda mevcut. Bugünden itibaren moda seferberliği ilan ediyorum. Gelin, NGR markamızı önce vatan sathına yayalım. Her şehirde bir NGR'miz olsun. Sonra dünyaya açılalım.

Takdir edersiniz ki bazı şartlarımız var:

1. Bayilik için sadece şairler başvurabilir.
2. Başvuru sahibi şairler en az iki şiir kitabı yayımlamış olmalıdır (ISBN'li, bandrollü)
3. Başvuran şairlerin, Türkiye, Anadolu, Pen, Mucır Şair ve Yazarlar, Avrasya Yazarlar Cemiyetleri ve Muharrirler Sendikası gibi müesseselerden birine aza olmaları ve hâlen aidat ödediklerini belgelemeleri mecburidir.

Haydi, bu millî hamleyi birlikte başlatalım.

Selamette."

O günden sonra cemiyetlerin aza sayılarında patlama oldu. Daha önceleri sinek avlayan müesseseler genç şairlerin akınına uğradı.

Cemiyetlerin kasaları altınla, gümüşle doldu. Cemiyet reisleri bu kadar serveti ne yapacaklarını kara kara düşünmeye başladılar.

Ülke genelinde şube açmak için başvuran başvuranaydı. Nigâr Hanım başvuruları incelerken kılı kırk yarıyor, "Beni bugüne kadar şairler el üstünde tuttular, onlar varken şair olmayanlara bayilik vermem." diyordu.

Bayilik için Canca vilayetinden Vasfi Mahir baş-

vurmuştu; Trabzon'dan Hamamizâde İhsan, Bayburt'tan Kemalettin Kâmi, Konya'dan Halıcızâde Feyzi, Kayseri'den Behçet Kemal... ilâahir.

Ömer Bedrettin, Uşak; Cahit Sıtkı, Diyarbakir; Cahit Külebi, Tokat; Gülten Akın, Yozgat şubelerini açmışlardı bile.

Ahmet Haşim Bağdat'ta NGR Moda'nın temsilciliğini almak istiyordu. Durumu gözden geçirildi. Evet, adamın *Piyale* ve *Göl Saatleri* adlı şiir kitapları vardı.

Yahya Kemal,

"Üsküp'te bir NGR mağazası açmayı düşünüyorum." demişti.

Nigâr Hanım'la Yahya Kemal arasında Paris'te başlayan abla kardeş hukuku yürürlükteydi. Kaldı ki *Kendi Gök Kubbemiz* ve *Eski Şiirin Rüzgârıyla* kitapları şairin şartları sağladığını gösteriyordu.

İhsan Raif Hanım ise Beyrut bayiliğine talipti.

Haşim, Yahya Kemal ve İhsan Raif Hanım beklemeye alındı. Çünkü önce yurt içindeki mağaza zincirini tamamlamak gerekiyordu. Nigâr Hanım'ın stratejisi buydu.

Nigâr Hanım, şair Hökkeş Maraşi'ye bayilik teklifini bir dörtlülle yapmıştı:

Sırtınızda bir hırka başınızda bir bere
Nasıl imza attınız onca güzel esere
Modanın bayrağını siz taşıyın Maraş'ta
Güneş gibi parlasın sayenizde NGR

Maraşi'nin cevabı "hayır"dı tabii ki. Şöyle:

Rüya ocağımızda dil yanar gönül tüter
Yazının gizil gücü azim hayal emek ter
İcabet edemem ben nazik davetinize
Şiirin sancağını taşımak bana yeter

Nigâr Hanım, Maraşi'ye gönülllenmişti. Sitemini ileride bir şiirle ona iletcekti.

Ah keşke şu İmirzalıade Kenan da şair olsaydı. Gitti; sinemayı, televizyonu tercih etti.

Hayatı boyunca iki mısra yazmamış olan ama NGR bayiliği almayı can ü gönülden isteyenler vardı. Onların şiiri de, şiir kitabı da yoktu. Öyleyse

ne yapacaklardı? Bu engeli nasıl aşacaklardı?

Türk'ün fişek zekâsı işte orada devreye girdi. Bu insanlar, çetçipiti, kopilot, kanva, bard, dipay, apdifay gibi yapay zekâ klavyeşorlarına harıl harıl şiirler yazdırıldılar. (Kalemşor diyecek hâlimiz yok ya, ey okuyucu! Kalem tarihe karışalı yıllar oldu.)

Yapay zekâyâ yazdırılan şiirler bilgisayar belleklerinden taşınca bu kez kitap yayımlama furyası başladı. "Parayı ver, düdüğü çal!" devri değil, "Parayı ver, kitabı al!" devriydi bu.

Ülkede düne kadar yılda basılan şiir kitabı sayısı 100'ü geçmezken şimdi 1000'i aşmıştı.

Dönemin genç şairi Maraşlı Kısakürek sülalesinden Necip Fazıl Bey, "Bir gün anlaşılır şiir / Çoğu gitti azı kaldı / Ekmek gibi azizleşir / Çoğu gitti azı kaldı." dememiş miydi? Şiir anlaşılabilir miydi, ekmek gibi azizleşmiş miydi, kimse bilmiyordu ama yayımlanan şiir sayısı bire on artmıştı işte. Dağ taş şiir olmuştu. Gökten yağmur, kar, dolu değil, şiir kitabı yağıyordu.

Şair olmayanlar sorunu böyle çözedursun, öte yanda genç, gariban şairler vardı. Şiir yazsalar da kitap yayımlama şansları sıfırın altındaydı. Şiir dosyalarını hangi yayınevine götürseler "Şiir satmıyor, kardeş! Türkiye'de şiirden para kazanan bir şair var, o da Nigâr Hanım. Sen en iyisi bugün git, yarın gel! Ama meşhur ol da gel! Nigâr Hanım'dan bir 'hamil-i kart' getirsen de olur." cevabını alıyorlardı. Ama bir günde nasıl meşhur olunacağını anlatmıyorlardı. Nigâr Hanım'a "Hamil-i kart yakinimdir." ibaresini yazdırmak da çok kolay görünmüyordu.

Kitabını bastırabilmek için cami avlularında dilenenler mi dersiniz? İşte:

"Allah rızası için, şu fakir şaire bir sadaka! Şiir kitabı bastırmam lazım. Gönlünüzden ne koparsa!"

Milletimiz cömertti. Para vermeden geçmiyordu.

Annesinin ağzından girip burnundan çıkan, fi tarihindeki düğününde takılan tek burma bileziğini ele geçiren genç şair Kâzım Sadri yatırım danışmanı gibiydi.

"Canım anneciğim," diyordu. "Sen bu bilezikle büyük bir yatırım yapıyorsun. Bir yıl sonra bu bilezik üç bilezik olarak sana dönecek. Bir koyup üç alacaksın. Kâra bak! Yüzde üç yüz! Hiçbir yatırım

aracından bu geliri elde edemezsin. Şu iki kitabımı bir bastırayım, sonra şu NGR Moda'nın bayiliğini bir alayım. Gör oğlunu o zaman! Paraya para demeyeceğiz."

Babasının üç kuruş emekli maaşına göz koyan genç şair Hüsnü Şevket,

"Sen şimdi maaşını bana ver, üç ay sonra sana maaş bağlayacağım." diyerek yaşlı adamı ikna etmişti.

Nihayet seksen bir vilayette seksen bir şube açıldı. Her şube görkemli açılışıyla ülkeyi çalkaladı.

Yeni bir gelenek oluştu bu arada: Her şubenin açılışında şiirli bir defile düzenlemek. Defilede sadece şairler boy gösteriyordu. Defilelerin finali hiç değişmiyordu. En son Nigâr Hanım podyuma çıkıyor ve dünyayı sallıyordu

Tabii NGR kreasyonlarını taşımak için uygun bedenler lazımdı. Diyetisyenlerin işi açıldı. Hepsinin kapısında kum gibi müşteri birikti, hepsi de şair. Sıkı rejimler; yürüme, yüzme sporları, Karatay diyetleri... Herkes kendine çekidüzen vermek için çırpınıyordu.

Daha düne kadar hayallerinden bahseden şairler, bugün fazla kilolarından dert yanıyordu.

Giderek şairler de kategorilere ayrıldı: Sıfır beden şairler, fit şairler ve battal beden şairler...

NGR'de S, M, L, XL, 2XL, 3XL, 4XL, hatta 5XL beden şairlerin hepsine göre kıyafet bulmak mümkündü.

Orhan Veli 1.82 boy ve 62 kg ağırlığıyla NGR defilelerinin en gözde mankeniydi. Otuz altı yaşında ölmeseydi dünyaca ünlü bir şair olmanın ötesinde dünya çapında bir manken de olabilirdi. Nâzım Hikmet'le Özdemir Asaf 1.90'a yakın boylarıyla en iyi mankenler arasındaydılar.

Dağlarca 3XL, Yahya Kemal 4XL beden şairlerdi. Onların podyumda salınışları da çok fantastikti.

NGR markası ülkede bir numaraydı artık.

Şimdi sıra dünya pazarındaydı.

Dosta İhtar

◆ Ali Parlak

Dört mevsimde kavrulup
Göndüğün yeter dostum
Eksenin etrafında
Döndüğün yeter dostum

Ömrün yaklaştı güze
Taktın eğriye düze
Olur olmaz her söze
Kandığın yeter dostum

Dikişi kolay sökmek
Zordur söküşü dikmek
Zalım balına ekmek
Bandığın yeter dostum

Bakınca el kirine
Dalıyorsun derine
Gülüp geçmek yerine
Yandığın yeter dostum

Ya uçtasın, kenarda
Ya da en arkalarda
Boz bulanık sularda
Yunduğun yeter dostum

Sözü yere düşürüp
Keşkelerle pişirip
İhanete şaşırp
Donduğun yeter dostum

Tren de yok raylar da
Ok paslandı yaylarda
Kendini saraylarda
Sandığın yeter dostum

Ne artı ol ne eksi
Sıfırlanacak hepsi
Değmeze altın tepsi
Sunduğun yeter dostum

Umut kesme yarından
Bir nefes al derinden
Haydi, doğrul yerinden
Sindiğin yeter dostum

Gün/aysın Hayat-Serzeniş

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Neyleyim dünyanın sahte rengini
Yeşil sizin olsun al sizin olsun
Bulmadıysa gönül dengi dengini
Servet sizin olsun mal sizin olsun

Reyhasın saçmıyor dağda sümbüller
Lal olmuş ötmüyor şeyda bülbüller
Aşka sadık değil hercai güller
Yaprak sizin olsun dal sizin olsun

Vicdan yara almış her yerden kanar
İnsanlık öldükçe ciğerim yanar
Arı çiçek diye tezeğe konar
Petek sizin olsun bal sizin olsun

Zulümle dönüyor dünyanın çarkı
Ustanın çırağdan kalmamış farkı
Bizi anlatmıyor yakılan türkü
Mızrap sizin olsun tel sizin olsun

Huzur getirmiyor şan ile şöhrat
Doldurmuş kalpleri kin ile nefret
Allah ölüm vermiş al diye ibret
Atlas sizin olsun çul sizin olsun

Düşürür zındıklar dostları dosta
Zalimler mazluma koydular posta
Uşaklık ederler dünyalık posta
Para sizin olsun pul sizin olsun

P(i)lastik suretler sirete yansır
Dürüst yaşayanlar oluyor kanser
İffet çıplak gezer kalmadı sansür
Batı'ya özenen dil sizin olsun

Garip Nurgül der ki ne bu debdebe
Barış güvercini savaşa gebe
Açmayan tomurcuk olurken heba
Leylak sizin olsun gül sizin olsun

Bak Şu Muskanın Yaptığına/dört-Hanım, Oğlunuzun Kısmeti mi Bağlı?

◆ Halit Yıldırım

Murat ve Sibel evden çıkıp arabaya bindikten sonra evdeki tartışmalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Bu defa Murat iyiden iyiye coşmuş, Sibel'e "böyle şeylere nasıl inanırsın" diye bağırıp çağırıyordu. Sonunda bir müddet hiç konuşmadan adresi tarif edilen yere geldiler. Arabayı bir otoparka bırakıp Âdem Efendi'nin ofisinin kapısını çaldılar. Ağzında sakız ve gayet laubali tavırlarıyla kapıyı Mine açtı ve içeri bu-yur etti.

İçeri girdiklerinde keskin bir buhur kokusu karşılamıştı onları. Burası çok farklı ve kasvetli bir mekândı. Murat iyice sağı solu süzerek nasıl bir yere geldiklerini anlamaya çalıştı. Hâlâ böyle bir yere geldiğine inanamıyordu. Sibel ise sadece kafasında büyüttüğü sorulara cevap aramakla meşguldü ve hiçbir yere bakmıyordu.

Bekleme salonuna girdiklerinde içeride onlardan başka bir kadın ve genç bir kızın daha olduğunu gördüler.

Sibel, "Belli ki bunların da benzer sorunları var." diye düşündü.

Murat ise "Al işte bizim gibi iki aptal daha!" dedi mırıldanarak.

Sibel, sekreter Mine'ye doğru yönelirken Murat da sekreterin masasının yanındaki boş bir sandalyeye oturdu.

Sibel, sekretere;

"Biz az evvel telefonla randevu almıştık."

Sekreter Mine, bu yeni çifti iyice bir süzdü. Bu genç çiftin aralarında bir problem olduğu hâllerinden belliydi. İçinden "Şimdi anlarız." deyip ilk soruyu sordu.

"İsim neydi?"

"Sibel Akıllı"

Mine başını kaldırıp Sibel'in gözünün içine baktı ve kahkahayı bastı. Sonra kendisini toparlayıp sordu.

"Ay kız! Akıllının burada ne işi var?"

Sibel afallamıştı.

"Anlamadım, bir şey mi dediniz?"

"Yok, yok. Hoş geldiniz dedim. Evet, kaydınız var. Beyefendi de Murat Akıllı değil mi?"

Sibel yolda başının etini yiyen ve işin vahametini hâlâ anlamak istemeyen kocasına dönüp,

"Evet, adı Murat ama akıllı mı onu bilmiyorum." dedi.

Bu cevabı hiç beklemeyen Mine, Murat'a aval aval bakarak:

"Ay kız yoksa akıllı kıt mı? Vah vah! Neyse ona da çare buluruz evvelallah." deyince Murat sinirli bir şekilde Sibel'e, "Sibel başlama yine..." diye çıkıştı.

İşi daha fazla büyütme istemeyen Sibel de "Neyse..." diyerek sustu.

Sekreter Mine, sesini yükselterek;

"Önceden randevu aldığınız için Âdem Bey gelince hemen sizi alacağım." dedi.

Murat önündeki sehpanın üzerindeki gazeteyi eline alıp okur gibi yaptı. Amacı aslında yüzünü gizlemektir. Fakat gazetenin üzerinden de etrafı kolaçan etmeyi ihmal etmiyordu. Gözü ister istemez içeriye girdiklerinden beri onları dikizleyen ana-kıza takılmıştı.

O esnada deminden beri onları sessizce izleyen Emine Hanım, Sibel'e doğru ilk salvoyu atıverdi:

"Hanım, oğlunuzun da mı kısmeti bağlı?"

Sibel bu soru karşısında ne diyeceğini şaşırdı. Deminden beri yaşadığı sinir buhranlarının üzerine tüy dikercesine gelen bu soruya o kadar sinirlendi ki neredeyse hırsından bağıra bağıra ağlayacaktı. Kendisini toparlayıp cevabı yaptırdı.

"Ne münasebet teyze... Senin gözlerin iyi mi? O benim kocam!"

Emine Hanım hiç istifini bozmadan aynı içerik ve aynı tonla ikinci soruyu sordu:

"Pek de genç görünüyor. Sen kaç yaş büyüksün oğlandan?"

Bu arada kızına dönüp dirseği ile dürterek,

"Gözünü aç gözünü! Elin kartı, tazecik oğlanı nasıl da kapmış bak!" demez mi?

Sibel çılgına dönmüştü. Sekreter Mine ise şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Az sonra burada üçüncü dünya harbi çıkmak üzereydi. Murat ise bu diyaloglar karşısında hemen havaya girmişti. Önce yakasını, paçasını bir düzeltmiş ve elleriyle de saçlarını geriye doğru taramaya başlamıştı. Bunları yapayım derken ansızın kucağına bıraktığı gazeteyi yere düşürmüştü. Gazeteyi yerden alayım derken gözleri karşı tarafta oturan kızın sütun gibi bacaklarına takıldı. Ama o esnada böğrüne yediği Sibel'in dirseği ile hemen toparlandı ve gazeteyi tekrar yüzüne gerdi.

Sibel o an yerinden fırladı. Ayakta olduğu hâlde ve parmağını kadına doğru sallayarak;

"Kadın! Sen kafanı bir yere mi çarptın? Yoksa sabah sabah ispirto mu içtin? Bu neyin kafası? Kocam ben-den tam beş yaş büyük..." dedi ve yerine oturdu.

Emine Hanım ise hiç orali bile olmadan tekrar kızına döndü:

“Nasıl da yaşını saklıyor haspam! Küçül küçül de cebime gir bari...” deyiverdi.

Sekreter Mine bu söz üzerine “Vavvv!” diye garip bir ses çıkardı. Sibel de tekrar ayağa kalktı. Bu kez niyeti kadına saç baş girmekti ki Murat elinden tuttu ve sakın ol dercesine bir göz işareti yaptı. Sibel ise çıldır-
mış bir şekilde,

“Ne diyorsun be kadın? Belânı mı arıyorsun?” diye bağırdı.

Emine Hanım, işin kavgaya yol açacağını anlayınca rezalet çıkmaması adına alttan alarak sadece “Allah bağışlasın.” diyebildi.

Mine baktı ki hır çıkacak hemen olaya müdahale etti:

“Kız Emine Hanım teyze, ayıp değil mi? O nasıl söz? Size hiç yakıştıramadım. Lütfen sağa sola sataşmayın.”

Sonra da Cemile’ye döndü:

“Cemile Hanım lütfen annenize bir şey söyleyin, olmuyor ki ama. Burasını Tosun Paşa filmindeki karılar hamamına çevirdi. O kurnadan bu kurnaya çirkef atmayalım lütfen!”

Bu uyarı üzerine Cemile, annesinin koluna dürterek eliyle sus işareti yaptı.

Mine, az da olsa içeridekileri yatıştırmak için Âdem Bey’in beş dakika içinde ofise geleceğini söyledi.

Bu sözü duyan Sibel, Murat’ın kolunu tutarak, “Ay çok heyecanlıyım. Nasıl birisi acaba?” demez mi?

Murat bu soru karşısında anlamsızca,

“Kim?” diye sordu.

“Kim olacak ayol Âdem Efendi tabii ki de... Onu göreceğim için çok heyecanlanıyorum. Nasıl birisi acaba?”

Bu cevap karşısında bu kez çıldırmak sırası Murat’a gelmişti. Gözleri yerinden çıkarcasına ve hiddetten boğuk bir sesle Sibel’e çıkıştı.

“Ulan beni görünce heyecanlanmıyorsun da elin adamını göreceğim diye mi heyecanlanıyorsun?”

Sibel de yaptığı gafı toparlamak için hemen cevabı yaptırdı.

“Eee sana da laf söylemeli. Senin neyinden heyecanlanacağsam?”

O esnada kapı açıldı ve herkesin bakışı kapıya kilitlendi.

Elinde bir baston, gözünde kalın camlı gözlükler, başında bir fötr şapka ve boynunda fuları ile Medyum

Âdem Durugören kapıdan girdi. Onu gören sekreter Mine yerinden fırladı.

“Hoş geldiniz Âdem Bey!” diye istikbal etti.

Bir anda salondaki herkesin bakışları Âdem Efendi üzerine kilitlenivermişti. Bu yarı Fransız, yarı İngiliz, yarı Türk giyimli entel dantel görünümlü adam, kadınların hayranlık ile korku arası bakışlarına duçar olurken Murat’ın ise nefretini celp etmişti. Öyle ki Murat’ın kendisine böyle tiksinti uyandıran bakışları Âdem Efendi’yi de rahatsız etmişti.

Medyum Âdem bu nefret dolu bakışların menz-
linden kendisini kurtarır kurtarmaz salonda kendi-
ni bekleyen hanımları selamladıktan sonra Mine’ye döndü:

“Hoş bulduk, merhaba kızım. Ben hemen hazırlanırım. Bekletmeyelim hastalarımızı. Bugün ruhlar âleminde çok önemli bir maç varmış. Öğleden sonra tatil sana.”

Mine de yarı ciddi, yarı laubali bir şekilde sordu:

“Âdem Bey, Fener Ruh’la Galata Ruh’un mu maçı var?”

“Yok, kızım Çemişgezek Ruh ile Şarkıkaraağaç Ruh’un şampiyon ruhlar ligi maçı var...”

Bu sözleri duyan Murat öyle bir tıksırdı ki aynı anda Âdem Efendi de içeri girerken paspasa takılıp tökezledi. Bu durumu gören Murat bu kez kahkahayı patlatmıştı ama Âdem odasına girmişti çoktan.

Sibel yine Murat’a hışımla bakarak bir dirsek gönderdi. Murat da kendini savunma adına pat diye lafını attı.

“Ne adam be! Âdem Durugören... Önünü bile göremeyen Âdem Durugören!”

Sibel, bu söz karşısında panikledi.

“Sus be adam, duyacak şimdi.”

Her ne kadar Mine, konuşulanları duysa da pek umursamadı. Onun derdi Sibel’den birazcık laf alıp kurduğu mekanizmayı çalıştırmaktı.

Âdem Efendi ise odasına geçer geçmez ilk işi, ses cihazını açıp kulaklığı kulağına takmak oldu. Bekleme salonunda konuşulanlar kusursuz bir şekilde dinleniyordu.

Sekreter Mine, Sibel’den laf koparmak adına ona doğru eğilerek ilk soruyu sordu.

“Ay kız anam, bu adam seni başkasıyla mı aldattı yoksa? Buraya gelenlerin kadınların çoğu ‘kocam beni aldatıyor’ diye gelir de...”

Sibel de Sekreter Mine’nin bu samimi yaklaşımı nedeniyle hemencecik çözüldüverdi.

“Yok kız... Hele öyle bir şey yapsın (İki parmağını

Mine'nin gözlerine doğru uzatarak) gözlerini oyarım onun."

Mine ani bir hareketle geriye yaslandı. Sonra tekrar Sibel'e doğru eğilerek sordu.

"O zaman? Söyle ay kız, benden sır çıkmaz. Ben kaç kişiyi dinliyorum burada her gün."

Bu esnada konuşulanlara kulak kesilen Emine Hanım, kızına yaklaşıp salonda oturanların duyacağı bir şekilde fısıldadı:

"Karı, kocasını aldatıyormuş duydun mu? Bulmuş lokum gibi oğlanı, bir de beğenmiyor."

Ortam tekrar gerilmişti. Sibel tekrar ayağa fırladı ve parmağını sallayarak bağırdı.

"Teyze sen çok oldun artık. Seni parçalarım bak!"

Kadın, kendisine doğru saldırmak için bir panter atıklığıyla yerinden fırlayan bu genç kadını gözüne kestirememiş olmalı ki hemen savunmaya geçti:

"Ne dedik de kızım böyle celalleniyorsun?"

Sibel henüz sinirini teskin edememişti. Ancak biraz daha düşük bir volüm ile cevap verdi:

"Daha ne diyeceksin? Hem bizi dinliyorsun hem de yanlış anlıyorsun."

İşinin yapılmasına engel olunduğu için Mine de öfkeyle ayağa kalktı ve sert bir şekilde konuştu:

"Ay kız teyze, ayıp oluyor bence de! Al oradan dergi falan oku. Burayı dinleme artık. Bak şimdi münakaşa çıkacak. Âdem Bey bırakır gider vallahi."

Emine Hanım, bacak bacak üstüne atıp yönünü kızına dönerek,

"Aman siz de! Ne dinleyecektim sizi." dedi.

Sekreter Mine, kurduğu hâkimiyeti perçinleme adına son noktayı koydu.

"Ay çattık vallahi! Neyse kız. Sonra ne olmuş?"

Sibel bu soru karşısında bir anda sükûnet bularak, kadınlık fıtratı gereği Mine ile dertleşmeyi kabullenmiş, tam da onun istediği yerden konuşmaya başlamıştı.

"Bize büyü yaptırmışlar, ayrılalım diye."

"Nerden anladın?"

"Yatağımın altında muska bulduk."

Mine, bir kez daha maharetini kanıtlamış olmanın verdiği rahatlıkla, adrese teslim soruları peş peşe sıraladı.

"Muskayı da getirdin mi bari?"

"Tabii getirdim. Çantamda..."

Sibel, kendisini konuşmanın büyüüne kaptırarak muskayı çantasından çıkarıp Mine'ye gösterdi.

Mine, Sibel'in kendisine bu şekilde dökülmesine sevinmişti. Kaldığı yerden devam etti sorularına.

"Muskayı getirmekle iyi yapmışsın. Sen şimdi onu çantana geri koy, içerde Âdem Bey'e gösterirsin. Peki, kız kimden şüpheleniyorsun? Öyle ya bunu cinler getirmediyi."

Sibel, kocasına duyurmamak adına iyice Mine'ye doğru eğilip fısıltı hâlinde,

"Eltimden şüpheleniyorum." dedi.

Bu son sözü aslında Murat da duymuştu. Birden yüzü kızardı. Müdahale edecek oldu. Ama susmayı yeğledi.

"Ay kız yapar mı?"

"Yapar... Yapmaz mı? O ne fesattır o..."

Mine ilmeği iyi yerden yakalamıştı. O çektikçe Sibel çözülüyor, Âdem Efendi de içeride ellerini ovuşturuyor, sekreterine peş peşe aferinler çekiyordu.

"Ay kız nerden anladın onun yaptığını?"

Sibel ise olayın hâlâ şokunu yaşadığı için deşarj olma adına Mine sordukça saf saf açılıyordu:

"Daha önce de suya okutturmuş, bu suyu içtiğiniz damacanaya dökerken yakaladım. Ne yapıyorsun dediğim de 'Sürahi ile çiçekler için musluktan su alacaktım. Kız anam bunlara hiç mi bakmıyorsun?' diye bir de bana çıkışmaz mı? Yatak odasının eşiğine de domuz yağı sürerken gözlerimle gördüm. Güya kapının eni kaç karış diye ona bakıyormuş. Bulduğunuz o muskayı da karyolanın altına o atmıştır. Hiç şüphem yok."

Mine, aldığı bilgilerin kâfi olduğuna kani olunca işin asıl püf noktasına gelmişti. Bu son soru tam Âdem Efendi'ye yönelikti:

"Ay kız, bir tarif etsene nasıl birisi bu senin eltin olacak karı? Daha önce buraya gelmiş olmasın. Ben bilirim."

Sibel nefret ve tiksinti ile tısladı.

"Esmerce, hafif toplu, 40 yaşlarında bir kadın."

"Yok, anam, son bir ay içinde bize böyle birisi gelmedi. Sahi kız onun amacı ne olabilir sence? Niye yaptırısın, bir fikrin var mı?"

"Öncelikle kıskançlık, sonra da bizim henüz çocuğumuz olmadı. Güya aklınca beni boşatıp kendi akrabalarından bir kızını buna kakalamak."

Âdem Efendi ise aldığı bilgiler yeterli olduğu için megafon ile içeriye seslendi:

"İlk hastamızı alalım lütfen!"

Bu uyarı üzerine sekreter,

"Sibel Hanım siz girin."

Sibel ve Murat tedirgin adımlarla kalkıp içeri girdiler.

-devam edecek-

Kızsınlar

◆ Halil Manuş

Doğru söyleyim de ben
Kızarlarmış kızsınlar
Gerçeği deyim de ben
Kızarlarmış kızsınlar

Yummam gören gözümü
Bilen bilir özümü
Ben deyim de sözümü
Kızarlarmış kızsınlar

Kurtulalım şu kinden
Çalıp çırpın var dinden
Tutayım da ipinden
Kızarlarmış kızsınlar

Kurulup otağıma
Söz söylerim çağıma
Tebliğime çağırma
Kızarlarmış kızsınlar

Ne şundanım ne bundan
Açıkça demem ondan
Korkmam ölümlü sondan
Kızarlarmış kızsınlar

Ozan Halil sözüm var
Edince terki diyar
Demezsem neye yarar
Kızarlarmış kızsınlar

Resmi İşler Müdürlüğü/dört-Randevunuz Var mı?

◆ Mehmet Pektaş

Necati Bey, evinin önündeki sokak lambasının tamiratı için mücadeleye devam ediyordu. Her gün gidip geldiği belediyede henüz derdini anlatacak bir muhatap bulamamıştı. Etraftan “Boş ver uğraşma” diyenler oldukça daha da hırslanıyordu. İş iyice inada binmişti.

Bir akşam yanmayan sokak lambasının karaltısında otururken elini masaya vurup ayağa fırladı:

“Bu lamba yapılacak!”

Onun bu kararlı hâli masadaki komşularını da coşturmuştu. Bir anda masadan alkış koptu. Necati alkışların etkisiyle yumruğunu havaya kaldırdı:

“Gerekirse belediye başkanına kadar çıkarım. Benim adım Necati!”

Kayınbiraderi Hasan,

“Bravo enişte!” diye bağırды. “Senin adın Necati!”

Yan komşu Süleyman da ayağa kalktı:

“Yaşa Necati Hoca! Onlar daha kimle uğraştıklarını bilmiyorlar!”

Diğer komşu Yaşar da ayaklandı:

“Bu işi çözsün çözsün sen çözersin.”

Amcaoğlu Kamil de kalktı ayağa:

“Hepimiz arkadayız. Yürü!”

Necati,

“O zaman hazır olun. Yarın hep birlikte Başkan’ın kapısına dayanacağız. Ya herro ya merro!”

“Yaşal!”

“Var ol!”

“Helal sanal!”

O da nesi? Necati omuzlardaydı. Mahalleli koşup gelmiş, gelemeyenler pencerelerden uzanmış slogan atıyordu.

“NE-CA-Tİ, NE-CA-Tİ, NE-CA-Tİ!”

Necati omuzlar üstünde evine, yatağına kadar götürüldü, üstü örtülüp ışığı söndürüldü. Kalabalık “İyi geceler, tatlı uykular! Allah rahatlık versin.” dilekleri ile dağıldı.

Necati, rüya gibi bir rüyaya dalarken yaşadıklarının rüya mı gerçek mi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sabah evinin önüne toplanan kalabalığın tezahüratları ile uyandı. Gençler davullar eşliğinde

“Necati Hoca oooo Necati Hoca oooo!” diye tezahürat ediyordu.

Kadınlar tencere tava çalarak bağırıyor, ihtiyarlar bastonları ile tempo tutuyordu. Necati öğretmen bir komutan edasıyla hazırlanıp halkın önüne düştü. Belediyeye vardığında ise Nasreddin Hoca’nın hesap, arkasında bir Allah’ın kulu kalmadığını gördü. “Tüm bunlar yoksa hayal miydi?” diye düşünerek girdi belediyeden.

“Bu yola tek çıktım, tek devam ederim.” diyerek teselli etti kendini.

Doğruca başkanın makam katına çıktı. Kimseye

bir şey sormayınca işler daha hızlı ilerliyordu. Şimdiye kadar edindiği en büyük tecrübelerden birisi buydu. Yine kimseye bir şey demeden sekreterin önünden geçip makama doğru gitti. Tam kapıya uzanmıştı ki bir el koluna yapıştı:

“Hop! Dur bakalım, nereye?”

“Başkan’la görüşeceğim.” dedi Necati.

Sekreter hemen devreye girdi:

“Aa olur mu öyle pat diye girmek? Kimsiniz ne-cisiniz?”

Necati, gayet kendinden emin şekilde cevap verdi:

“Kim olacağım, vatandaşım!”

Sekreter:

“Randevunuz var mı?”

“Hayır.”

“Bir ünvanınız var mı?”

“Yok.”

“Şirketiniz falan?”

“Yok.”

“Siyasi bir kimliğiniz?”

“O da yok?”

Sekreter, Necati’nin cüretine şaşırmıştı:

“Yani bildiğimiz düz vatandaş mısınız?”

“Düz, dümdüz vatandaşım.” dedi Necati.

Sekreter kestirip attı:

“Vatandaşları Başkan’la görüştürmüyoruz.”

Necati öfkesini kontrol etmeye çalıştı:

“Ne demek vatandaşları Başkan’la görüştürmüyoruz? Başkan bu koltukta oturuyorsa vatandaş sayesinde... Biz olmasak o, koltukta oturabilir mi?”

Sekreter:

“Tamam işte kendi ağzınla söyledin amca. Sen vatandaş olarak oyunu verdin, Başkan’ı koltuğa oturtun, görevin bitti. Bundan sonra Başkan’ın seninle işi olmaz.”

“Başkan’ın benimle işi olmaz ama benim onunla işim var.”

“Amcacığım neden anlamıyorsun Başkan vatandaşla görüşmez.”

Necati, sekterin karşısındaki koltuğa çöktü:

“Başkan’la görüşmeden şuradan şuraya gitmem.”

Biraz önce Necati’nin koluna yapışan adam araya girdi:

“Aylin Hanım, sevaptır kırma amcayı araya bir randevu sıkıştırıver.”

Sekreter üfleyp püfleyleyerek bilgisayarı karıştırdı. Bir not kâğıdına randevu bilgilerini yazıp Necati’nin eline tutuşturdu:

“Amca sakın tarihi kaçırma. Verebileceğim en erken tarihe verdim randevunu. Bir daha veremem ona göre.”

“Çok teşekkür ederim. Tam dakikası dakikasına

burada olurum.”

“Yarım saat önce burada ol.”

“Bir saat önce gelirim, sabahtan gelirim, hatta burada yatarım.”

Necati, hedefine çok yaklaştığını hissediyordu.

“Aferin oğlum, direndin kazandın!” dedi içinden. Merdivenleri koşarak indi, evine âdeta uçarak geldi.

Eşi Fikriye Hanım, onun bu hâlini görünce sormadan edemedi:

“Hayırdır Necati, yoksa yapılıyor mu sokak lambası?”

“Başkan’dan randevu aldım, bu iş tamam.” dedi Necati elindeki kâğıdı göstererek.

Fikriye Hanım’ın da yüzü güldü:

“Başaracağını biliyordum.” dedi.

Bu sırada sokakta yeniden tezahürat başlamıştı. Necati halkı gururla selamlarken amcaoğlu Kamil hemen yanı başında bitti:

“Randevuyu ne zamana aldın Necati? O gün tüm mahalle birlikte gidip seni belediyenin önünde destekleyelim.”

Necati o ana kadar bakmadığı not kâğıdını açıp yazılanları kekeleyerek okudu:

“14 Ekim 2037 Çarşamba, saat: 16:55.”

Kalabalık kahkahalarla gülmeye başlayınca Necati çareyi eve girip kapıyı kapatmakta buldu. Fikriye Hanım, eşinin yanına sokulup sesinin en şefkatli tonuyla,

“Gel gidelim buradan Necati. Memlekete dönmek bize iyi gelmedi.” dedi.

Necati, bir anda doğruldu, gözlerinden ateş çıkıyordu âdeta:

“Ölmek var dönmek yok!” dedi. “Ne yapıp edip Başkan’la görüşeceğim.”

Ertesi gün sabahtan belediyenin önüne gidip pusuya yattı. Planı hazırdı. Başkan’ın arabası gelince kendini arabanın önünü atacaktı. Nasıl olsa derdini anlatacak bir fırsat olurdu. Birkaç saat sonra binada bir hareketlenme oldu. Necati, kapıdaki güvenliklerin kendi aralarında “Başkan geliyor.” diye konuştuklarını duydu. Pusuya yattı. Belediyenin önüne yaklaşan siyah renkli lüks Mercedes’i görünce kendini yola attı. Araba iyice yavaşlamıştı ama yine de frene basmak zorunda kaldı.

“Başkan’ım lütfen beni dinleyin!” dedi Necati yattığı yerden.

Arabadan birkaç kafa çıkmıştı. Şoför,

“Ne Başkan’ı kardeşim? Bu makam aracı Başkan Yardımcısı Nizam Bey’in odacı vekili yardımcısının evrak taşıma operatörüne ait. Çekil önümüzden.”

Necati, üstünü başını çırpıp ayağa kalkarken,

“Peki başkanın makam aracı nerede?” diye sordu.

Şoför arkadaki ucu bucağı görünmeyen lüks araç konvoyunu gösterdi.

“Vay anam vay!” dedi Necati kendi kendine.

Pes etmek yoktu. Hemen başka bir arabanın önüne geçti.

“Başkan’ın arabası bu mu?” diye sordu.

Ön koltukta oturan pala bıyık cevapladı:

“Getir Götür İşleri Daire Başkanı Mehmet Bey’in özerk büro müdür yardımcısının dayısının oğlunun damadına ait bu araç.”

“Ya arkadaki?”

“O araç da Belediyeden İhale Alanları Koruma ve Kollama Vakfı’nın çaycısına tahsisli...”

“Onun arkasındaki?”

“Böyle arkaya doğru on araç Başkan’ın hanımının kuzeninin gün arkadaşları...”

“Sonrakiler?”

“Başkan’ın kızının kuaförünün çırağı, diyetisyenin asistanı, psikoloğunun sekteri, ilkokul arkadaşları diye gidiyor.”

“Peki Başkan’ın aracı nerede?”

“Ne bileyim kardeşim?”

Necati arkalara doğru ilerleyip bir başka aracın önüne geçti. Aracın Genel İşler Müdürü Cem Bey’in asker arkadaşının yeğenine tahsisli olduğunu öğrendi. Onu bırakıp başkasına geçti, onu da bırakıp bir başkasına... Necati konvoy boyunca sora sora ilerliyordu. Neredeyse şehrin çıkışına gelmişti. Konvoy hâlâ devam ediyordu. Sonunda makam araçlarından birinde Başkan’ın yedek ayakkabısının bir diğerinde yedek takım elbisenin, bir diğerinde ise gözlük kutusunun taşındığını öğrendi. Hedefine yaklaştığını hissediyordu. Ve mutlu son...

Başkan’ın tüm araçlardan daha lüks ve daha görkemli makam aracını bulmuştu. Makam aracı o kadar heybetliydi ki tekerlekler Necati’nin boyundan bile yüksekti. Necati az daha bu tekerleklerin arasında eziliyordu. Hemen arkadaki araçtan inen korumalar Necati’yi yaka paça kaldırdı. Necati korumaların arasında kuş gibi çırpınırken derdini anlatmaya çalışıyordu. Dev makam aracının arka penceresinden bir el uzandı. Korumalar el işaretleriyle birlikte Necati’yi bıraktılar. Necati hemen elin uzandığı tarafa koştu, kafasını yukarı kaldırıp sokak lambası için uğraştığını anlatmaya çalıştı. El içeri girdi, pencere kapandı. Makam aracı yoluna devam ederken Necati yolun kenarında kalakalmıştı. Bu sırada konvoydan bir adam koştu geldi:

“Kardeşim böyle bir şey için konvoyun önü kesilir mi?” diye çıkıştı.

“Ne yapayım kaç aydır derdimi anlatacak bir adam bulamadım.” dedi Necati.

“Tabii bulamazsın kardeşim. Sokak lambalarına biz bakmıyoruz. Büyükşehir yasası çıktıktan sonra sokak lambaları TEDAŞ’ın kontrolüne geçti.”

“Şimdi ben bunca zaman boşuna mı...” Necati, cümlesini bile tamamlamadan bayıldı.

Tecrübe-1

◆ Kadir Köse

Geçmişimde geçirdiğim günlerim
Öngörülmez olaylara tur oldu
Zorluğundan ders aldığım dünlerim
Yarınımı aydınlatan fer oldu

Her olayı insan ile yaşadım
Her belâyı insan ile yaşadım
Kolayı da insan ile yaşadım
Nice insan hayatımda var oldu

Öğrenmeden fikir beyan edişim
Tanımadan ön yargıya gidişim
Ergen iken aşka gönül verişim
Daha sonra anladım ki er oldu

Tutkuları ilkelerle bastırdım
Haz dürtülü arzuları susturdum
Arada bir nefse ceza kestirdim
Cesurluğum irademe kür oldu

Yeri geldi iş aradım günlerce
Ekmeğimi yavan yedim binlerce
Engel aştım abartısız onlarca
Mücadelem ümidime kâr oldu

Düşünmeden söylediğim kem sözler
Zamansızca sarf ettiğim ham sözler
Sır diyerek paylaştığım tüm sözler
Çoğalarak döndü bana şer oldu

Çıkar varken etrafımda dönenler
Reddettikçe bana ikram sunanlar
Hatta beni her şey yapar sananlar
İstekleri olmayınca sır oldu

İlgilenip özel önem verdiğim
Dertlerine daim kafa yorduğum
Her zorlukta yanlarında durduğum
Nankörlerin el olması kor oldu

Rıza değil ben uğruna yaptığım
Hayra değil yan uğruna yaptığım
Desinlere şan uğruna yaptığım
Pişmanlıklar çeteleme ser oldu

Allah için dün verdiğim bir kuruş
Hâk uğruna gösterdiğim dik duruş
Mazlumlara yardım için her varış
Ramak kala belâlara sur oldu

Yaşadıkça yaşıyor hâdiseler
Her hâdiseler tecrübeye bir hisse
Tecrübeye anladı ki bu Köse
Mevlâ'sına kul oldukça hür oldu.

Ebuzıt/iki

◆ Cihat Barış

Yük sayar, tek Anadolu mülkünü
Bilmez semerdeki gâvur yükünü
Hayvansever güya, giyer kürkünü
Garbın kullanışlı şeysi Ebuzıt

Hayran hayran bakıyor ecnebiye
Utanmaz, dil uzatıyor Nebi'ye
Ne had bilir, ne hudut, edebiyye
Çağın ucuz kahramanı Ebuzıt

“Nehirden denize” yabancı, ırak
Kalbi mahsul vermez, tarlası kurak
Fikrince, ötede bineği burak
Sırat'ı, otoban sanan Ebuzıt

Çıplaklıkta arar medeniyeti
Görmez içindeki edeniyeti
Hayatında hiç tatmamış haşyeti
Tilki görse korkup ürken Ebuzıt

Havra, kilise kırar kuluncunu
Yaban görür Müslüman orucunu
Kılıç beller minarenin ucunu
Bir yerine batasica Ebuzıt

Yanlış Yerde Arıyoruz

◆ Bilal Saygılı

Baltalayan kesen biziz
Ellerde kusur ararız
Düştük diye küsen biziz
Dallarda kusur ararız

Üstü çürük altı çürük
Yapının her haltı çürük
Temel çürük çatı çürük
Yellerde kusur ararız

Kabak ektik karpuz derdik
Doğal olan şeyi yerdik
Arılara şeker verdik
Ballarda kusur ararız

Cümle işe kattık hile
Sonucunu bile bile
Değiştirdik aşı ile
Güller de kusur ararız

Geldik nerden nerelere
Bize uzak yörelere
Ekin ektik derelere
Sellerde kusur ararız

Her şey açık yoktur bir giz
Bilinmezde ararız iz
Değiştiren değişen biz
Yıllarda kusur ararız

Hayvandır dedik horladık
Yaşam alanın darladık
Kuşları göçe zorladık
Göllerde kusur ararız

Kıraç tarla çürük biber
Mahsul vermez deriz kader
Akıl söyler ayak gider
Yollar da kusur ararız

Suçlu biziz kızan biziz
Şair biziz ozan biziz
Akordunu bozan biziz
Tellerde kusur ararız

Giderim

◆ Yemliha Gürlek

Kaygım bin bir çeşit bedenim pul pul
Gün ay yıl hep böyle, netice meçhul
İçimin içi yanar, vicdanım melul
Karışık hâlimle yaşar giderim

İçim kuşku dolu, her yere dalar
Şu bulanık hisler yokuşa salar
Hırs iftira nefret galebe çalar
Karışık hâlimle naçar giderim

Hakk'ın hilkatine mana veremem
Kutsal emanete elim süremem
Haddime mi düşmüş, kimseyi yermem
Acıyı tatlıyı okşar giderim

Kar ile kar oldum, sel ile çamur
Poyraz ile poyraz, yağmurla yağmur
Lafımı hiç çekmem, dobura dobur
Sıgınam enginlere taşar giderim

Dostumu unutmam, vefasız olmam
Kedi kuş gözüyle oyunlar bilmem
Yönüm hakka doğru, haksızı almam
Durgun nehir gibi akar giderim

Tuttum mu koparırım, yormam talibi
Görsünler kim imiş selin galibi
Öfkem gizli durur, kızgın lav gibi
Bir yanardağ gibi patlar giderim

Gevşeklik göstermem, geri kalsam da
Ölçüyü kaçırmam, emir alsam da
Haksızlığa susmam, cahil olsam da
Dinlemem kimseyi, çakar giderim

Mütala eyledim yolu yoldaşı
Gizli tertiplerle gördüm yurttaş
Ayaklar menfaat, başlar kurt baş
Bu garip hâlleri tartar gitarım

İnsan gördüm, romantik ya kavgacı
İnsan gördüm, insanlara havacı
İnsanlar var birbirine davacı
Yüz vermem bunlara basar giderim

Haydi gidin, açık olsun bahtınız
Ayrılık zamanı hoşça kalınız
Beni sorarsanız hürmetkarınız
Hayırlı işlere koşar giderim

Ah Şu Gözümüz

◆ Fatma Uçarlar

Lise öğrencisiydim gözlük kullanmaya başladığımda. Okula da çekinerek gitmişim o gün. Arkadaşlarım çok cici olmuşsun deyince zorlanmadım kullanmakta. O gün bugündür gözlük kullanıyorum. Sanırım beni tarif edenlerin ekledikleri niteliklerimin yanında gözlüklü sıfatı da yer alıyordur.

Gözlüğü takmaya başlamakla da iş bitmiyor. Çünkü numara durduğu yerde durmuyor ki. Gözlüğün olduğu hâlde görmek istediğin cisme bakarken gözlerini kısmaya başlıyorsan ve ardından da baş ağrıların başlıyorsa bil ki, göz doktoruna gitme zamanın gelmiş. Benim de öyle oldu.

Gözlüğümü çıkarmadan kullandığım hâlde, doktora her gidişimde bir üst numara verilince 0.50 miyop astigmat ile başlayan gözlük numarası 3.50 miyop astigmata ulaşmış. Neyse sağlık olsun. Daha doğrusu en azından mercekler sayesinde rahat görebiliyorum.

Geçenlerde yine göz doktoruna gitmem gerekti. Muayene odasına girdim. Üç ayrı cihazdan geçirildim. Biri göz tansiyonunu, biri astigmatı ölçüyor. Benim ilk gözlüğümü aldığımda bu cihazlar yoktu.

Önce oğlum muayene oldu ardından da ben. En sonunda o meşhur harflerin içinde yer aldığı “Göz Eşeli” diye adlandırılan cihaza gelmişti sıra. Cihazın üst sırasında yer alan harfleri zor da olsa okudum. Ama alttakiler bir garip gözüktüyordu.

Doktor elindeki çubuk ile gösterdiği harfin ne olduğunu sorduğunda bir anda boş bulunup “Titrek E” demez miyim? Bir anda içeride bulunan hemşire, doktor ve oğlum kahkaha atmaya başladılar.

Doktor,

“Alfabe E harfi var ama bunun adının titrek E olduğunu ilk kez duyuyorum” deyince ben de yaptığım benzetmeye güldüm. Ama

E harfi gerçekten titriyordu. Neyse ki, verilen numaraya göre hazırlanan mercek çerçeveye takıldığında, E harfinin titremediğini ben de gördüm. Sonuçta az da olsa gören, görmeyenin yanında kendini daha şanslı hissetmeli veya bir gözü görmeyen diğer gözünün gördüğüne şükretmeli. Bunu diğer organlarımız için de örnekleyebiliriz.

İnsanoğlunun bir de farklı bir gözü vardır. Biz buna “gönül gözü” deriz. Gözün gördüğü ile gönül gözünün gördüğü farklıdır. İnsanın hayata pozitif veya negatif bakması gönül ile yani gönül gözüyle ilgilidir.

Gönlü güzel insanlar mutlaka güzellikleri görürler. Yarım bardak suya “Yarısı boş” diyen de insan, aynı bardağa bakıp “ Yarım bardak su var” diyen de.

Hız. Muhammet'in bir köpek ölüsünün yanından geçerken, ne pis kokuyor diyerek burnularını tıkayan arkadaşlarına Rasulullah'ın “Ölen hayvancığın dişleri de ne güzelmiş” demesinin hikmeti çirkinliklerin içinde güzelliği görmek değil midir?

Gönlü güzel insanlar gecenin en koyu karanlığında, şafağın ışınlarını hissederler. En zor anlarda bile isyan etmez, sabır gösterir ve bunda da bir hayrın olduğuna inanarak etrafindakileri teskin eder, teselli ederler. Onlar, yüze değil öze bakarlar. Ve özü güzel olanlarla buluşup, hemhal olurlar.

Rögar Kapağı

◆ Memik Kömekçi

Dün gece rastladım yoksul birine
Kuyruktan darbeyi almış gidiyor
Saç sakal uzamış dönmüş şirine
Rögardan kapağı çalmış gidiyor

Çözmeye çalıştım çaktım olayı
Terki diyar etmiş belli sılayı
İşlediği cürmü suçtan dolayı
Başın yere eğmiş dalmış gidiyor

Ne eskisi gibi tırlama kalmış
Ne olur olmaza hırlama kalmış
Ne bir çatırtıya fırlama kalmış
Bırakmış kendini salmış gidiyor

Sürümüş yorulmuş yatmış yerine
Gözleri küçülmüş dalmış derine
Kapağın kenarı değmiş terine
Ay girmiş buluta solmuş gidiyor

Bilmem nasihati kimlerden almış
Belli ki hâlinden gaflete dalmış
Eller atlı kendi hep yaya kalmış
Gözleri yaş ile dolmuş gidiyor

Köşkeroğlu sitem ederken ele
Yabanın ucunu dolamış tele
Savurmuş harmanı kaptırmış yele
Saçını başını yolmuş gidiyor

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/yedi

◆ Hacı Musa Tuncer

Ulak Mulla, öyle bir telaş içinde ki başına gelecekleri düşünemiyor bile. Şalvarını giyerken iki kez tökezleyip yere düştü. Elleri öyle titriyordu ki şalvarın bağını bulup bir türlü bağlayamadı. Arada bir pencereden bakıp karısı Perişan Perihan'ın gelmesini bekledi. İki de bir,

“Haydi avrad çabıg gel! Çabıg gel ki ben bir an eveli buradan kaçayım, olanı biteni Sünepe Süllü'ye annadım, yongsa beni çii çii yer. Haydi Süllü af eyledi, babası Teber Tahir beni heç af eylemez, ank ılan Seklem Salim ank. Ank ki ank! Aerime bu Cümee benim adımı bir derse yandım ben yandım... Teber Tahir'in dediini ben nediin dudmadım? Ank eşşeg gafam ank! ‘Vur!’ dedi adam bize, vurup nediin devirmedig şu Cümee'yi? Tahir Ağa'm dabancıya vermiş, yedek carcürü vermiş daha ne dudsun adam? İlan o'olum, Seklem Salih'inen iş dutarsan sonuç bööle olur. Seklem Salih zatı deli, akli heç yok. Cendermeler dudsu bile hükümet mapısa dıgmaz. Olan ba'a olur. Yandım ben yandım!” diye kendi kendine söylenirken bir de baktı ki karısı Perişan Perihan aşağıdan yukarı gımıl gımıl geliyor. Hemen,

“Bire avrad çabıg gelsene! Nediin gımıl gımıl geliyon sen? Annad ba'am annad! Cümee gonuşuyo mu? Ayıkık mı? Durumu heyle? Ne diyollar gız? Çabıg sööle!”

Perişan Perihan yorgun argın, sallanı sallanı, aşağıdan yukarı tek tek basa basa, tavuk pinniğinin yanından yukarı eve yaklaştı, kocası Ulak Mulla'ya göz ucuyla bir baktı, Mulla çok telaşlı. Mulla şalvarı ters giymiş. Ağzından çıkanları kulağı da duymuyor, belli ki Mulla suçlu, korkuyor. Bir an evvel kaçacak. Durumu hemen anladı, iki elini belini koydu karşısına dikildi ve açtı ağzını yumdu gözünü:

“Allah seni bildii gimmi yapsın emi herif! Sonunda paklıya ağzından çıkarttın, yumurtluyacaan belliydi zatı. Tuuu yüzüne! Yazzıglar olsun sa'a! Ne herifi? Herifim de da'alsın bundan kerli. Ağşamdan berli teleşliyidin, annamadı mı sandın beni hıı? Bir bog yedi'in belliydi zatı, belliydi de, bö'öle bö'ög bog yiyece'eni bilmiyodum, onu da ö'örendim. Aya'andakı şalvarı bile ters geymişsin, altına da eddin hemii? Bir de ‘Cümee ayıkıdı mı?’ de'en soruyon, bayıldını nerden biliyon goca ke'eş hıı? Tabii o boku yedin, bayılttın elin adamını şindik de kaçacag delik arıyon hemii? Ara ara seni ken önce ben şikeet edeceem cendermiye. Gendi elleriminen teslim edeceem seni. Daha duur. Hele şu Unçula'anşa bibim bir gelsin, oa

bir danışayım, onö'öre bir yol çizerik. Bundan kerli bu eve de adımını atmıyacaan! Çorum çocuum, avradım var da demiyeceen. Annadı, demiyeceen! Boşadım ılan seni. Ne isdedin pis soyka? Gül gimmi Cümee'den? Utanmaz, kepeeze hıı? Hayıf benim emeklerime hayıf. Bir de adamım deen gezen hala-kada. Benim gözüme görünme galan. Yıkıl garşımdan! Benim senin gimmi bir herifim yog! Annadı yog!” Devam etti:

“Haa ağşamki dediklerinde yalan senin! Kepir Gadir emmiyinen Del'emine dezzemin de güneheni aldın sen. Leylüzün da güneheni aldın sen. Onnarın demediklerini ‘dedi’ dedin sen. Tuu yüzüne irezil seni! O juwanın altında galasıca seni. Dur bahim bu yapıdlarıyın hesabını heyle vereceen?”

Ulak Mulla, korkusundan titreyerek;

“Avrad, valla iş bildiın gimmi daal. Ben ne gözel senin dediin ısmarıçları aldım dooru eve'eliyodum, ö'öümü önce Teber Tahir ve adamları kesdi. Beni teedit eddiler. ‘Dediimizi dudmassan seni buralarda yaşadmag.’ dediler. Yanıma da Seklem Salih'i tebelleş eddiler. ‘Cümee'yi gabırlıgda sıkıştırın öldürün!’ dediler. Ba'a bir de umman dabança verdi Teber Tahir. ‘Onu öldürmeden garşıma çıkma Mılla.’ dedi. Ben ota'a yalvardım yakardım: ‘Tahir emmi gel bu işden vazgeç, Cümee günehsiz biri, onu ba'a öldüddürüb de günehe sokma! Başga da ne diyosan dutuyum cır navar.’ dedim amma, Teber Tahir beni değnemedi. ‘Ben ne diyom sen ne diyon ulan Mılla.’ dedi. ‘Biz bu gabeeti Teber Tahir'den gorkumuzdan işledik, amma sadece gorkuddum. Allah'dan ki ne ummanı çekip vurmam. Seklem Salih ille de, ‘Cümee'yi vur! Mılla, Cümee'yi vur!’ dedi, amma ben vurmam. ‘Olmaz Seklem Salih olmaz!’ dedim. Soura ordan ayrıldım, babasından gurtulmadan buelişde Teber Tahir'in o'olu Sünepe Süllü ööme cıgdı. O da beni teedit eddi, yolumu kesdi, ağzıma umman dabancıya dayadı. Sen ossan ne dutardın avrad! Hıı ne dutardın sööle! Ben çıldıraca'am.” dedi.

Perişan Perihan:

“Kim olen onnar? Sööle kim onnar kim? O umman sa'a verenin annının çatına nediin sıkmadın hıı? Nediin sıkamadın da annacımda a'alıyon şindik? Haeen bunnarı bildiim çok eyi oldu, köteksiz köyüuruyak bu sakalı boglu Teber Tahir. Şindiyaçaa yedi'i hanek yetmedi, şindig de biziinen uğraşıyo hemii hıı. Uğraşsın ba'am uğraşsın. Uğraşsın kine belasını da bulsun. Ölümü gelen it cami duvarına siirmiş. O

susanın üsdünde'e o gona'anı onun başına tek başına yıgmassam ba'a da Perişan Perihan demesingler" dedi, devam etti:

"O Sümüklü Sünepe Süllü denen gavat na'akıd iş-giya olmuş da yol kesmiye başlamış ba'am? Onun o gıçında'akı ummanı gıçına sokmasını bilirim beeen. Sen duur!" dedi.

Ulak Mulla:

"Avrad gadanalıyım navar bu dediglerimi kimsiye deme! Aerime derseni beni yaşadmaz bunnar, yaşadmaz! Bunnar töğle gudurug. Gazaya neem gedemem, daermene dahim salmazlar. Neriye gedsem ö'ömü gıvrrar bunnar. Yarin çorumuza, çocu'umuza bişed yapallar. 'Gorg, Allah'dan gorgmuyandan' demiş atalarımız, cır navar beni ortalıgda bıragma! Terge-me beni! Gerekirse ben Cümee edeminen konuşur af dilerim. Mecmur galdım bu gabeeti işledim. Bir de sen malamadlıg çıkarma navar avrad." dedi.

Perişan Perihan:

"Hüs! ulan hüs! Ba'a maval okuma! Bir solugda satan sen adamı. Hele O Cümee'ce'ez bir yekinsin, hele bir konuşsung ba'am, oakıd niyapacaan marag ediyom. Aerime O Cümee seni gıl ipinen bo'omazsa o da adam daal. Sen varya sen Bedirig Hürü'ye bilem yedmen. Zatan Köstek İremzi emmi yemin içmiş, hemide bö'ög yemin içmiş öç almak uçun, ha'asının elinden geberin şindilic bilemem." dedi.

Ulak Mulla, durum vaziyeti hanımı Perişan Perihan'dan duyup öğrendikten sonra, perişan bir vaziyette jawa motorsikletini çalıştırdı, nereye gittiğini dahi söylemeden doğruca Teber Tahir'in konağının yolunu tuttu. Duyduklarını, gördüklerini bir bir anlatıp ne yapması gerektiğini danışmak istiyordu. Bu sebeple yola çıktı. Ormanlık, virajlı, bozuk yollardan son hızla giderken, güneş yeni doğuyordu Döldül Dağı'nın tepesinden. Sabahın serinliğinde hafiften üşüyordu Mulla, yolun sağ tarafı uçurum, uçurumun kenarları boy boy çam ağaçları, çam ağaçlarının arasından parlayan Ceyhan Nehri çok aşağılardan sessizce akıyor. Nehre oradan aşağı bakmak dahi büyük cesaret, insan ürperiyor. Çamların altı altın sarısı pür, pürlerin altından fışkıran dağ laleleri tohumla dönmek üzere kart ve iri. Yolun sol tarafı dozerlerin gücüyle açılmış büyük kaya parçalarından oluşan yar. yarin yörebende sıykal kayalara sıkıca sarılmış çam torukları, Yemişenler, gür ve iştahla büyüyen sakızlıklar, dağ kekikleri, uçsuz bucaksız ormanlar, ormanın içinde mütemadiyen kuş sesleri. Bereket Dağı'na doğru rampa ve virajları can havliyle kat eden Mulla, birilerinin önünü kesmesinden de çok korkuyordu.

Kışın yağmur sularıyla kükreyen, yaz aylarında

dirhem suyu olmayan Deli Dere, her tarafı büyük orman ve yüksek, ıssız dağların eteklerinde, sürüklemiş olduğu tomruk ve büyük kaya parçalarıyla; kurtların, kuşların, yaban domuzlarının, tavşanların, tilkilerin, çakalların, tosbağaların, bilimüm hayvanların evi, barkı, barınağı olmuş.

Her kış taşan Deli Dere, tonlarca toprakları, kayaları Ceyhan Nehri'ne sürüklüyor, dereden geçmek için yapılan müfrezin beton parçaları parça pınçık olmuş vaziyette. Yerine yeni müfrez yapmak için her yıl en az elli metre yukarıdan müfrez yapmak gerekiyor, o da âdeta imkansız. İnsan gücüyle, büyük çam tomruklarından yapılan köprü, kış aylarında o bölgenin tek geçiş köprüsü. Zaman zaman bu köprü de sel sularına dayanamayıp yıkılıyor ve kendisini Ceyhan Nehri'nin boz bulanık, azgın sularına bırakıyor.

Ulak Mulla, bin bir zorlukla Teber Tahir'in yol üstündeki konağına yaklaştı, daha konağa varmadan,

"Tahir emmiiii, Tahir emmi!"

Konaktan ses, soluk çıkmadı. Tekrar "Tahir emmii Tahir emmi!" diye birkaç kez bağırdı. Teber Tahir, konağın büyük balkonunun ucundan şapkasını düzenleyerek, tepeden aşağı bakarak,

"Navar o'olum Milla, navar yarıvım sabah sabah ne dutuyon buralarda? Hayır mı şer mi olen?" dedi.

Ulak Mulla, konağın yokuşunu yayan yalbirdak, nefes nefese çıkarken,

"Heç sorma Tahir Ağa'm heç sorma! Yandım ben yandım! Ank başıma gelenleri bir bilsen ank?"

Teber Tahir, işlerin ters gittiğini anlar gibi oldu. Konağın balkonunun korkuluklarından tuttu. Hafifçe eğilerek, yukarıdan aşağı Ulak Mulla'ya dikkatli dikkatli bakmaya başladı. Tedirgin bir halde,

"No'oldu Milla? Bir terslik mi var yongsa? Dediim işi duddun zaar?" dedi.

Ulak Mulla, ne konağa çıkabileceğini biliyor, ne de kaçacağını, ne yapacağını şaşırmış bir şekilde merdivenin eşikliğine geldi.

"Tahir Ağa'm beni affeyle, dediim işi dutamadım, ba'a zaman ver, bir punduna getirip ortadan galdırım onu. şindilik elimdem pıddırdım." dedi.

Teber Tahir, küplere binerek, yumruğunu merdivenin korkuluklarına var gücüyle vurunca, Ulak Mulla birden irkildi hazır ol vaziyetine geçti. Gözleri dışarı çıkacak şekilde hiddetlendi, işaret parmağı ulak Mulla'yı gösterirken;

"Sen ne bog yemiye geldin ulan o zaman benim yanıma hı? Sen nedii geldin it herif?" dedi ve hemen içeride bulunan oğlu Sünepe Süllü'ye seslenerek,

"Süllü, o'olum çabıg yanımael çabıg!" dedi.

Yabancı Müzik-Aklın Bir Karış Havada

◆ Salman Kapanoğlu

Yabancı Müzik

Arabayla giderken, üç beş öğrenci el edip beni durdurdu. Pencereyi açıp:

“Buyurun bakalım gençler!”

“Hoca'm, bizi de ileriye atar mısınız?”

“Atmak ne demek evladım? Binin bakalım, iste-diğiniz yerde indiririm.”

Arabaya doluştular, satın alacakmış gibi arabayı önce bir incelediler. İçlerinden biri

“Airbag varmış Hoca'm bu arabada.”

“Var ama bence lüzum yoktu?”

“Neden Hoca'm?”

“Baksana oğlum, bir kaza olsa “airbag”e lüzum yok, arabayı doldurdunuz.”

Gülüşmelerden sonra öndekilerden biri:

“Hoca'm CD çaları da varmış arabanızın.”

“CD de var mı Hoca'm?”

“Olmaz olur mu? Var tabii ki...”

“Yabancı müzik var mı Hoca'm?”

“Bendeki CD'lerin hepsi yabancı evladım.”

“Tolga öndesin, düğmesine bas da hareket olsun.” dediler. Tolga düğmeye bastı, sesini de sonuna kadar açtı. “Dum tıs dum tıs” müzik çalacak sandılar:

“Tûti-i mûcize-gûyem” diye ağır bir şarkı duyunca hepsi şoke oldu, birbirlerine bakıp kaş göz işaretiyle:

“Bu nasıl müzik, biz yabancı müzik bekliyorduk.” der gibi hayret içerisinde kaldılar. Biri dayanamayarak:

“Hoca'm yaa!”

“Efendim.”

“Hani siz bize yabancı müzik demiştiniz?”

Ani bir fren yapıp geriye döndüm:

“Oğlum, siz bu müziğe yabancısınız ya!”

Aklın Bir Karış Havada

Aslında çok sabırlı bir öğretmendum. Öğrenci psikolojisinden de anladığımı sanıyorum. Kendi öğrencilik hayatımı da hiç unutmamıştım. En kızdığım öğrenci tipi, ben ders anlatırken gevezelik edip dersi dinlemeyen öğrenciydi. Bazen bir şiirin büyümesine kendimi kaptırıp anlatmaya başlamışsam, hiç tahammül edemem yanındakiyle konuşana.

Bir gün, kendimi derse kaptırmıştım. Uzun boy-lu bir öğrenci, arkadaşıyla mütemadiyen konuşuyordu. Bir-iki derken sabrım taşıtı. Ağzıma ne geldi-yse saydım. Biraz da hakaretin dozunu kaçırdım doğrusu. Ortamın hararetini düşürmek için:

“Aklın bir karış havada mı oğlum senin?”

İstemeden sınıfın huzurunu kaçırdım, telafi etmek istedim:

“Gel bakalım oğlum buraya! Aklın bir karış havada, dememe mi bozuldun? Akıl yaşta değil başta demezler mi?”

“Evet.”

“Gel bakalım yanıma!”

“Bakın bakalım çocuklar, arkadaşınız benden bir karış daha uzun değil mi?”

Hep bir ağızdan:

“Evet Hoca'm.”

“Aklı başında olduğun için, başı da benim başımdan bir karış yüksekte. Onun için de bu öğrencinin aklı bir karış havada demektir. Ne var bunda kızacak!”

Gülüşmelerden sonra dersime devam ettim.

Büyük H ile Küçük H'nin Değişmelerine 1 Şerh Demesi

◆ Mehmet Mazlumî

Kimdir ki şu akıldane Maraşı
Havaya laf düzmek en möhim işi
Derde derman ola heman er kişi
Gavgayı ko nefsi harlama emmi

E dersin köroğlu H dersin ayvaz
Biri horalıysa biri kırık saz
Otur da âleme bir hikâye yaz
Güft u guyu terk et zorlama emmi

Kurak gülleri de poyraz savurur
Gönülleri kahır yakar kavurur
Üstüne de gurbet damgası vurur
Boş yere çemberde turlama emmi

Maraş'ın gülleri kurudu gitti
Ahırdağ buzları eridi gitti
Ağası paşası yürüdü gitti
Mazlumî perişan horlama emmi

Atışma

◆ **Aslan Avşarbey**◆ **Durdu Güneş****A. Avşarbey:**

Durdu abi duydum resti çekmişsin
 “Eyy Aslan! Bir şiir yaz da görelim!”
 Fırtına biçersin; rüzgâr ekmişsin
 Voltaire’i geç; kendin bir söz de görelim!

D. Güneş:

Büyük sözü bilir, büyük söz etmem
 Küçükler hikmeti pozda bilirler
 Dengim olmayana nefes tüketmem
 Onlar yüksekliği tozda görürler

A. Avşarbey:

Haddimi bilirim, denklikten geçtim
 Seni abi diye muhatap seçtim
 Bak sana ne güzel bir ayak açtım
 Mısrayı uyaklı diz de görelim

D. Güneş:

Uyaklı mısrayı marifet sanma
 Sözün şehvetine sakın aldanma
 Söylenecek nice sözler var amma
 Korkarım ki kazı kozda görürler

A. Avşarbey:

Zannımca bir sözde ya ülfet olur
 Ya da kızar insan hep nefret olur
 Anlamadım sözde ne şehvet olur?
 Yerini söyle de biz de görelim

D. Güneş:

“Sözü bir yerinden anlamak” vardır
 Zihin almıyorsa kabınız dardır
 Geniş düşünmekte cahil naçardır
 Arifler sözcüğü özde görürler

A. Avşarbey:

Durdu abi vurma belden aşağı
 Gününü gösterir elin uşağı
 Şimşir tarak yokmuş buldum kaşağı
 Taradım saçını, boz da görelim

D. Güneş:

Üslub-ı beyan aynı ile insan
 Yürek kirli ise bozuktur lisan
 Dilini terbiye etmezsen Aslan
 O dili alevde közde görürler

A. Avşarbey:

Kah şu şunu demiş, kah da öbürü
 Anlamam ben hendeseyi cebiri
 Lütfen Durdu abi, bırak kibiri
 Kızıyorsan doğru kız da görelim

D. Güneş:

Kafiye bulmayla şair olunmaz
 Kalbini, algını temizle biraz
 Gerçi öğüt ile geçmez bu maraz
 Kokmuşlar kusuru tuzda görürler

A. Avşarbey:

Abi küseceksen oynamayalım
 Yüzün asacaksan oynamayalım
 Ahkam keseceksen oynamayalım
 Bize doğru rota çiz de görelim

D. Güneş:

Mizansenin yerini gerçek alsın
 Gönlümüz bir güzel sevgiye dalsın
 Tüm dostlara bizden tebessüm kalsın
 İnsanlar neşeyi yüzde görürler

A. Avşarbey:

Mizansen güzeldir, gerçek acıdır
 Mizah bu gerçeğin tek ilacıdır
 Tüm dostlar Aslan’ın başı tacıdır
 Haklısın; neşeyi yüzde görelim